

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 81/05-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. júna 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Jána Lubyho a Juraja Babjaka v konaní o sťažnosti E. M., bytom R., zastúpenej advokátom Mgr. I. R., R., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA-2 C 415/01, pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Rimavská Sobota od 1. januára 2005) na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 2 C 415/01, za účasti Okresného súdu Rimavská Sobota, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA-2 C 415/01, pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Rimavská Sobota od 1. januára 2005) na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 2 C 415/01, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Rimavská Sobota **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. RA-2 C 415/01 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. E. M. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Rimavská Sobota **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Rimavská Sobota **j e p o v i n n ý** uhradiť E. M. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet advokáta Mgr. I. R, R., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 81/05 z 23. marca 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. RA-2 C 415/01, pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Rimavská Sobota od 1. januára 2005) na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 2 C 415/01.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou súdneho konania vedeného pred okresným súdom, ktoré bolo začaté na základe ňou podanej žaloby „*o vyplácanie straty na zárobku za chorobu z povolania po skončení prac. pomeru*“ proti S., a. s., L., R. (ďalej len „žalovaná“), za účasti S. p., pobočky R., ako vedľ'ajšieho účastníka na strane žalovanej (ďalej len „vedľ'ajší účastník“).

Podľa sťažovateľky okresný súd „potreboval 34 mesiacov na to, aby vo veci vytýčil jedno pojednávanie“ a aj od ostatného pojednávania uskutočneného 28. septembra 2004 opätovne nekonal. Ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté.

Okresný súd podaním sp. zn. Spr. 568/2005 doručeným ústavnému súdu 9. mája 2005 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom sa uvádza:

„Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa E. M. podala žalobu na bývalom Okresnom súde v Revúcej proti žalovanému S., a. s., L., R., v ktorej žiada zaviazat' odporcu o vyplácanie straty na zárobku za chorobu z povolania po skončení pracovného pomeru. Žaloba bola podaná na súde dňa 08. 08. 2001, pričom sa jedná o skutkovo a právne pomerne zložitú vec, v ktorej však bývalý Okresný súd v Revúcej riadne nekonal. Po podaní návrhu dňa 08. 08. 2001 bol urobený prvý úkon až dňa 26. 07. 2002, kedy sudkyňa doručila rovnopis žaloby žalovanému na vyjadrenie a súčasne žiadala odpis mzdového listu žalobkyne. Toto urgovala dňa 13. 11. 2002. Právny zástupca odporcu zaslal súdu vyjadrenie dňa 29. 11. 2002 a následne súd neurobil žiadne úkony. Dňa 11. 02. 2004 právny zástupca žalobkyne podal žiadosť o urýchlenie súdneho konania. Dňa 24. 02. 2004 žiadala sudkyňa S. p. v B. o oznámenie, či vstupujú do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu a súčasne zaslala právnenému zástupcovi žalobkyne rovnopis vyjadrenia žalovaného, ku ktorému tento zaujal stanovisko dňa 11. 03. 2004. Dňa 11. 03. 2004 oznámila S. p., pobočka v R., vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

V spise sa nachádza oznámenie predsedu bývalého Okresného súdu v Revúcej o vybavení sťažnosti zo dňa 20. 05. 2004 adresované právnenému zástupcovi žalobkyne, v ktorom predseda súdu oznamuje, že jeho sťažnosť je opodstatnená a že dal pokyn sudkyňi ďalej vo veci konať bez zbytočných prieťahov. Súčasne oznámil, že k prieťahom v konaní došlo z objektívnych dôvodov, keď tamojší súd je už od roku 1997, teda od svojho vzniku nedostatočne personálne obsadený a už tretí rok pracujú na súde len traja sudcovia. Je preto objektívne nemožné, aby súd rozhodoval vo veciach rýchlejšie a bez prieťahov.

Pritom vyriešiť túto situáciu nie je v kompetencii súdu, ale nadriadených orgánov, ktorým sa táto nepriaznivá situácia už celé roky avizuje.

Sudkyňa vytýčila termín pojednávania dňa 06. 07. 2004 na deň 08. 09. 2004, ktorý bol odročený z dôvodu jej práceneschopnosti na termín 28. 09. 2004. Na pojednávaní dňa 28. 09. 2004 boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom predloženia výkazov za obdobie november 2002 až január 2003 odporcom. Súčasne súd uložil žalobkyni doplniť návrh písomne v dvoch vyhotoveniach presným vyčíslením, za ktoré obdobie, v akej výške a s akými úrokmi z omeškania požaduje zaplatenie. Tieto vyčíslenia boli súdu vyčíslené dňa 04. 11. 2004. Dňa 02. 03. 2005 žiadala konajúca sudkyňa S. p., pobočku v R., o zaslanie rovnopisov všetkých rozhodnutí ohľadom čiastočného invalidného dôchodku, ktorý bol žalobkyni priznaný a sudkyňa žiadala z Úradu práce, soc. vecí a rodiny v R. oznámenie, či žalobkyňa je od 01. 07. 1998 stále vedená v evidencii nezamestnaných, či poberala podporu v nezamestnanosti a v akej výške. Od právneho zástupcu odporcu žiadala sudkyňa predložiť odpisy mzdových listov za kalendárny štvrťrok pred prevedením žalobkyne na inú prácu po zistení choroby z povolania a za rok 2001, ako aj dôkaz o prevedení žalobkyne na inú prácu. Žiadané doklady boli zaslané súdu dňa 14. 03. 2005, resp. 17. 03. 2005.

Uznesením č. RA-2 C 415/01 zo dňa 17. 03. 2005 súd konanie vo veci zastavil s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia vec postúpi S. p. so sídlom v B., pobočke v R. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie právny zástupca žalobkyne dňa 05. 04. 2005 a dňa 06. 04. 2005 podala odvolanie aj S. p., pobočka v R. Spis bol následkom odvolaní predložený Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 12. 04. 2005.“

V závere vyjadrenia okresný súd konštatoval, že: „... nezistil žiadne prekážky postupu konania súdu podľa § 107 a nasl. O. s. p. Sťažovateľka nespôsobilá žiadne prietahy v konaní. Z hore uvedeného prehľadu procesných úkonov súdu vyplýva, že bývalý Okresný súd v Revúcej spôsobil prietahy v konaní, ktoré možno považovať za zbytočné prietahy.“

Obsah spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené vo vyjadrení okresného súdu z 5. mája 2005, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Podaním doručeným ústavnému súdu 20. mája 2005 sa právny zástupca sťažovateľky pripojil k stanovisku okresného súdu, „*nakoľko je úplne objektívne a vyjadruje skutočný stav veci*“. V závere vyjadrenia uviedol, „*že priedahy vznikli bez zavinenia sťažovateľky a táto pre nedostatky v personálnom obsadení bývalého OS v Revúcej v žiadnom prípade nemôže byť ukrátená vo svojich právach zaručených Ústavou SR*“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priedahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Predmetom sporu vedeného na okresnom súde je nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti. Ide o pracovnoprávny spor, ktorý patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov (IV. ÚS 221/04).

Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku k sťažnosti z 5. mája 2005 ako dôvod, prečo vo veci okresný súd dosiaľ ešte nerozhodol, uvádza skutkovú a právnu

zložitosť sporu. Ústavný súd sa s týmto názorom nestotožnil, keďže okresný súd sa v preskúmvanej veci doteraz venoval len príprave jedného pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 28. septembra 2004 a následne, ako už bolo uvedené, rozhodol uznesením sp. zn. RA-2 C 415/01 zo 17. marca 2005 o zastavení konania s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia postúpi vec S. p., pobočke R.

Ústavný súd poukazuje aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej ani prípadná zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo inými nedostatkami v činnosti súdu vrátane jeho nečinnosti (*mutatis mutandis* I. ÚS 47/96), a preto dospel k záveru, že dĺžka konania, ako aj stav, v akom sa vec v čase podania sťažnosti nachádza, nie sú zapríčinené osobitnou právnou alebo faktickou zložitosťou veci, ale inými skutočnosťami, ktoré sa týkajú samotného postupu okresného súdu.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní došlo k zbytočným prieťahom. Ústavný súd z obsahu spisu zistil, že sťažovateľka žiadnym úkonom neprispela k prieťahom alebo k spomaleniu postupu okresného súdu.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo ku zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v spore.

Okresný súd urobil prvý úkon vo veci samej (zaslanie žaloby žalovanej na vyjadrenie) 26. júla 2002, t. j. po viac než 11 mesiacoch od začatia konania. V období od 29. novembra 2002 (doručenie vyjadrenia žalovanej k žalobe) do 24. februára 2004 (výzva vedľajšiemu účastníkovi na vstup do konania, resp. zaslanie vyjadrenia žalovanej sťažovateľke) bol okresný súd opätovne takmer jeden rok a tri mesiace bez akéhokoľvek zákonného dôvodu nečinný. Prvé pojednávanie vo veci okresný súd nariadil až na 8. september 2004, ktoré bolo zrušené z dôvodu hospitalizácie zákonnej sudkyne. Okresný súd súčasne so zrušením termínu pojednávania nariadil nový termín pojednávania na 28. september 2004, ktoré sa uskutočnilo za osobnej prítomnosti

sťažovateľky, jej právneho zástupcu a právneho zástupcu žalovanej. Toto pojednávanie bolo po vykonanom dokazovaní odročené na neurčito za účelom predloženia ďalších písomných dôkazov.

Po doručení požadovaných písomností a zaobstaraní ďalších dôkazov okresný súd 17. marca 2005, odvolávajúc sa na zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) účinný od 1. januára 2004 konanie pre nedostatok právomoci zastavil. Aj napriek prijatiu zákona o sociálnom poistení okresný súd ešte 15 mesiacov po nadobudnutí účinnosti tohto zákona zabezpečoval dôkazy (potvrdenia od vedľajšieho účastníka; úradu práce, sociálnych, vecí a rodiny a žalovanej) a až 17. marca 2005 konanie zastavil. Vzhľadom na uvedené, postup okresného súdu po 1. januári 2004, možno označiť ako nesústreďený a neefektívny (aj s prihliadnutím na zásadu *iura novit curia*), ktorý nevedol k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky ohľadom jej uplatneného nároku.

Ústavný súd taktiež konštatuje, že keby okresný súd postupoval spôsobom zodpovedajúcim základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, mohol spor rozhodnúť do nadobudnutia účinnosti zákona o sociálnom poistení a stav právnej neistoty sťažovateľky ohľadom jej uplatneného nároku mohol byť odstránený už skôr.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že k zbytočným prieťahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen nekonaním príslušného súdu, ale aj nesprávnou (neefektívnou) činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa na súd obrátil (II. ÚS 2/01).

Preto ústavný súd vyhodnotil postup okresného súdu od 24. februára 2004 ako nesústreďený a neefektívny, ktorý prispel k predĺženiu konania, a ako taký nevedol k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky.

Stav, v ktorom sa konanie nachádza ku dňu rozhodnutia ústavného súdu s prihliadnutím na predmet konania, nezodpovedá sťažovateľkinmu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedeného vyplýva, že postup okresného súdu je poznačený nečinnosťou, nesústreďenosťou a nesprávnou činnosťou okresného súdu. Vychádzajúc z povahy prejednávanej veci, v ktorej sa rieši citlivá otázka pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu na zdraví, zo skutočnosti, že sťažovateľka ničím nespôsobila túto nečinnosť, ako aj neprijateľnej argumentácie okresného súdu, ktorý doterajšiu dobu konania zdôvodňuje množstvom nevybavených vecí (čo však nemôže ísť na ťarchu sťažovateľky), ústavný súd rozhodol, že v konaní vedenom pod sp. zn. RA-2 C 415/01 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, aj napriek tomu, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. RA-2 C 415/01 bolo uznesením okresného súdu č. k. RA-2 C 415/01-46 zo 17. marca 2005 zastavené a spis bol z dôvodu odvolania sťažovateľky a vedľajšieho účastníka postúpený Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), a bez ohľadu na možnosť, že krajský súd rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania potvrdí, ústavný súd vychádzal zo stavu, že napadnuté konanie v čase rozhodovania ústavného súdu stále trvá, preto prikázal okresnému súdu pre jeho ďalší prípadný postup, aby vo veci sp. zn. RA-2 C 415/01 konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní

primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 40 000 Sk z dôvodov, že: „... *prieťahy v konaní majú značný negatívny dopad na psychický stav sťažovateľky, ktorá už (...) prestáva veriť, že sa dovoľá svojho práva na náhradu škody a svojich ústavou zaručených občianskych práv...*“, a ako ďalej uvádza, „... *musí čeliť posmeškom svojich bývalých spolupracovníkov a aj spoluobčanov, ktorí sa jej smejú, že aj napriek tomu, že má pravdu, k vydobytiu jej oprávneného nároku jej nepomôže ani súd a že jediný efekt z jej snahy o dovolanie sa pravdy má len ten, že ešte musí zbytočne platiť svojmu právnenému zástupcovi.*“

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v právnej veci sťažovateľky, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, zohľadňujúc stav v akom sa konanie k dnešnému dňu nachádza, ústavný súd považoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľkou požadovanej sumy 40 000 Sk za opodstatnené podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom Mgr. I. R. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), každý úkon po 2 501 Sk a 2 x 150 Sk režijný paušál (§ 16 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 5 302 Sk, t. j. vo výške, ktorú sťažovateľka vyčíslila vo svojej sťažnosti.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2005